

ЕРАТРИЛЪР

РУСЛУНД & ХЕЛСТРЪОМ

След световния успех на „3 секунди“

НОМЕР 8

Безпощаден роман
за вина, правосъдие
и възмездие

Бестселър от световна класа, продаден в 22 страни

РУСЛУНД & ХЕЛСТРЬОМ

HOMER 8

Edward Finnigans upprättelse
Copyright © Anders Roslund & Börge Hellström 2006
Published by Agreement with Salomonsson Agency
All rights reserved

© Надежда Розова, превод
© Димитър Стоянов – Димò,
художествено оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2012
ISBN: 978-954-389-217-4

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

ЕРА

Не защото той знае, че ще умре. Не защото е чакал четири години и половина. Не е заради това.

Наказанието, истинското наказание, е да знаеш кога.

Не „по-късно“. Не „когато пораснеш“. Не някога в далечното бъдеще, толкова далечно, че дори не се налага да мислиш за него.

А точно кога.

Годината, месецът, денят, минутата.

Когато той ще престане да диша.

Когато вече няма да чувства, няма да помирисва, няма да вижда, няма да чува. Никога.

Само когато някой е осъден да умре в точно определен момент, може да разбере колко пъклено е усещането.

Несигурността прави смъртта почти поносима, позволява ти да не мислиш, понеже просто няма как да знаеш — обаче той знае.

Знае, че ще престане да съществува след седем месеца, две седмици, един ден, двайсет и три часа и четирийсет и седем минути.

Точно.

тогава

Той огледа килията. Характерната миризма. Вече би трябвало да е свикнал. Би трябвало тя да е станала част от него.

Знаеше, че никога няма да свикне.

Казваше се Джон Мейър Фрей, а подът, който гледаше в момента, беше жълт като пикня и неестествено лъскав. Стените, които го уловиха, някога са били боядисани в бяло, таванът беше адски влажен, а заради кръглите петна по зеленикавата боя петте квадратни метра изглеждаха още по-малко, отколкото бяха всъщност.

Пое си дълбоко въздух.

Най-лошото бяха часовниците.

Можеше да се справи с безкрайния коридор с безбройните железни решетки, които не допускаха бягството на нищо, което би желало да избяга; можеше да понесе тракането на ключове, ехтящо между стените толкова силно, че главата ти се пръска, а мислите ти се накъсват. Можеше дори да изтърпи крясъците на колумбиеца от четиринайсета килия, които ставаха по-пронизителни с напредването на нощта.

Но не и часовниците.

Надзирателите носеха грамадни златисти ръчни часовници, а ръцете им сякаш му се подиграваха, когато някой от тях минаваше покрай килията. В дъното на коридора, на водосточната тръба от източния блок през цялото западно крило имаше още един часовник — той така и не проумяваше защо, часовникът изглеждаше толкова нелепо, както си висеше там и тиктакаше неумолимо. Понякога, сигурен беше, чуваше дори църковния часовник в Маркъсвил: бялата каменна църква с тънката висока камбанария на познатия площад. Особено рано сутрин, когато за съвсем кратко беше почти тихо и той лежеше все още буден на леглото си и търсеше с очи нещо на зеленикавия таван, а камбанният звън проникваше през стените и отброяваше времето.

Това правеха. Брояха. Обратно броене.

Час след час, минута след минута, секунда след секунда; и той мразеше да разбира колко време е

отминало невъзвратно, че преди два часа животът му е бил по-дълъг.

Беше една от онези сутрини.

Лежа буден почти цяла нощ, въртеше се и се мяташе в леглото, мъчеше се да заспи, потеше се и усещаше как се точат минутите. Колумбиецът крещеше повече от обикновено — започна някъде към полунощ и продължи докъм четири, а страхът му отскачаше от стените като дрънченето на ключовете и се задълбочаваше с всеки изминал час. Повтаряше нещо на испански, неразбираемо за Джон — едно и също отново и отново.

Задряма към пет — не погледна часовника, просто знаеше, че е толкова. Сякаш времето беше в него и тялото му броеше дори когато самият той правеше всичко по силите си да мисли за друго.

Шест и половина, не по-късно. Събуди се.

Врхлетя го миризмата на килията. Догади му се още с първото вдишване и се наведе над мръсната тоалетна чиния — по-скоро порцеланова дупка без капак, прекалено ниска дори за човек, висок метър и седемдесет и пет. Коленичи в очакване да повърне, а когато това не се случи, Джон пхна пръсти в гърлото си.

Трябваше да се изпразни.

Трябваше да се отърве от този първи дъх, да го извади от себе си, иначе щеше да му е трудно да стане, да се изправи на крака.

Откакто беше тук — вече четири години — не беше спал непробудно цяла нощ и бе престанал да се надява, че това някога ще се случи. Но миналата нощ и тази сутрин бяха откраднали от него повече от всяка друга сутрин или нощ.

Това беше предпоследната нощ на Марвин Уилямс.

Някъде към обяд щяха да поведат стареца по охранявания коридор към Къщата на смъртта и щяха да го пхнат в една от двете килии там.

За последните му двайсет и четири часа.

Марв, неговият приятел и съсед. Марв, който най-дълго от всички очакваше изпълнението на смъртната си присъда. Марв, толкова умен, толкова горд, толкова различен от останалите безумци.

Иригатор с диазепам в ануса. Марв щеше да се олигави, докато дойдат да го вземат, а към края щеше да е дрогиран и хрисим. Щеше бавно и унесено да позволи на мъжете в униформа да го изведат навън и когато заключват вратата на източния блок, вече щеше да е забравил миризмата.

– Джон?

– Да?

– Буден ли си?

Марв също не беше спал. Джон го чуваше как се мятат и се върти, как обикаля из тясната си килия отново и отново, как си пее нещо като детска песенчица.

– Да, буден съм.

– Не посмях да затворя очи. Разбираш ли, Джон?

– Марв...

– Страх ме беше да заспя. Страх ме е от съня.

– Марв...

– Не е нужно да казваш нищо...

Решетките бяха мръснобели, шестнайсет грозни метални пръчки от едната до другата стена. Джон стана и направи онова, което правеше винаги – обхвана с палеца и показалеца си едната пръчка, стисна метала. Винаги все същото – с една ръка, с два пръста ограждаше това, което ограждаше него.

Отново прозвуча гласът на Марв – плътен и спокоен баритон:

– Толкоз по-добре.

Джон чакаше мълчаливо. Двамата разговаряха, от както той беше дошъл тук. Още първата сутрин приятелският глас на Марв му помогна да се изправи, да се задържи на краката си, без да изгуби равновесие. И оттогава все разговаряха, правеха го и сега – гледаха

право напред през решетките към отсрещната стена вече няколко години, без да се виждат един друг. Но сега... Гласът му заседна в гърлото. Изкашля се. Какво да кажеш на човек, който ще живее само още едно денонощие и после ще умре?

Марв дишаше учестено.

– Знаеш ли, Джон, не издържам да чакам повече.

Доста четяха. Джон не четеше преди. Не по свой избор. След няколко месеца Марв го накара да прочете „Хъкълбери Фин“. Проклетата детска книжка. Обаче той я прочете. После още една. И сега четеше всеки ден. За да няма време да мисли.

– Какво ще четеш днес, Джон?

– Днес искам да си говоря с теб.

– Трябва да четеш. Знаеш го.

– Не днес. Утре. Утре пак ще чета.

Марв. Единственият цветнокож в града.

Така се представяше. Това му каза първата сутрин, когато краката на Джон отказваха да го слушат. Долята глас отвъд стената на килията и Джон реагира както винаги: каза на гласа да върви по дяволите и да яде лайна. Единственият цветнокож в града ли? Джон го видя с очите си, когато надзирателите го доведоха по коридора, отвориха вратата на килията му и после я заключиха за пръв път. Нямаше много други бели в източния блок. Беше сам. Беше на седемнайсет години и никога през живота си не беше изпитвал такъв ужас. Плюеше по стената и я риташе, докато по обувките му не се посипа мазилка; крещя „Проклет негър, ще ми паднеш!“, докато не преградна.

И така до вечерта.

— Здравсти, казвам се Марв, единственият цветно-кож в града.

Джон нямаше сили да крещи повече. А Марв просто продължи да говори, разказа му за детството си в някаква дупка в Луизиана, как после се преместил в миньорско градче в Колорадо, как гостувал на красива жена в Кълъмбъс, Охайо, когато бил на четирийсет и четири, влязъл в неподходящия китайски ресторант в неподходящия момент и видял с очите си как двама човека издъхват в нозете му.

— Страх ли те е?

Смъртта. Единственото, за което не можеха да разговарят. Единственото, за което мислеха.

— Не знам, Джон. Вече не знам.

Цяла сутрин говореха, без да спират — толкова неща има за казване, когато не след дълго времето ще секне.

Бяха виждали как извеждат другите, познаваха предписанията от Устава на затворите и изправителните домове, окачени по всички стени, относно начина, по който ще преминат последните двайсет и четири часа от живота ти — час по час. Преди малко беше дошла лекарка, беше пхнала в ануса му капсула с диазепам и в резултат реакциите на Марв вече се забавяха. Опитваше да се контролира, но говореше заваляно и изглежда, от гълчето на устата му се стичаше слюнка.

На Джон му се искаше да го види.

Цялата тази работа — да си до някого и да не си, да си съвсем близо, а да не можеш да го докоснеш, да не можеш дори ръка на рамото му да сложиш...

Вратата в дъното на коридора се отвори.

По пода с цвят на пикня затракаха твърди токове.

Фуражките с козирки, зеленикавокафявите униформи, лъснатите черни ботуши — четирима надзиратели,

двама по двама, приближаваха към килията на Марв. Джон проследи всяка стъпка, видя ги как спират на няколко метра от него, извърнали лице към онова, което се намираше от другата страна на стената.

— Подай ръце навън!

Гласът на Върнън Ериксен беше доста висок, с типичен за южен Охайо изговор — местен младеж, хванал се на работа в Маркъсвил през лятото, когато бил на деветнайсет, задържал се тук и само няколко години по-късно повишен в старши надзирател при смъртниците.

Джон вече не виждаше какво става, понеже едрите униформени му пречеха.

— Отворете килия номер седем!

Върнън Ериксен, надзирател, когото Джон постепенно беше започнал да уважава. Единственият. Единственият, който не се намесваше в ежедневието на затворниците, нищо че всъщност изобщо не се и налагаше.

— Килия номер седем отворена!

Централната блокираща система изшпрака и вратата на килията на Марвин се плъзна и се отвори. Върнън Ериксен изчака, кимна на колегите си и остана на място, докато други двама надзиратели влязат в килията. Джон го наблюдаваше. Знаеше, че старши надзирателят мрази да прави това. Да взема затворник, когото е опознал, да го отвежда до килиите на смъртта, да го подготвя за смъртта. Никога не го беше признавал, нямаше и да го признае, но Джон отдавна го беше установил, беше разбрал, просто знаеше. Ериксен беше висок, не мускулист, но набит, с оредяваща коса на старомодна прическа като купичка, като обърнат сивеещ ореол под ръба на униформената му фуражка. Гледаше в килията на Марвин, наблюдаваше движенията на колегите си, а ръцете му с бели ръкавици си играеха с двете връзки ключове, провесени от колана му.

– Стани, Уилямс.
– Време е, Уилямс.
– Уилямс, знам, че ме чуваш, стани, за бога, да не се налага да те вдигам.

Джон чу как двамата надзиратели насила изправят съседа му по килия от койката, чу немощните протести на упоения шейсет и пет годишен мъж. Отново погледна Върнън Ериксен, който все още беше извърнат към килията. Искаше му се да кресне, но не на старши надзирателя, който кой знае защо беше на тяхна страна и би било безсмислено да вика на него. Вместо това Джон се завъртя и се изпика в дупката, която минаваше за тоалетна. Край на думите, край на мислите. Докато извеждаха Марв от килията му от другата страна на стената, Джон преследваше къс хартия в пълната с вода дупка. Погваше го напред-назад със струята на урината си, докато най-накрая той се залепи за белия порцелан.

– Джон.

Гласът на Марв някъде зад него. Закопча гащеризона си и се обърна.

– Искам да говоря с теб, Джон.

Джон погледна старши надзирателя, който кимна кратко, и се приближи до решетките – до металните решетки, между ключалката и бетонните стени. Приведе се напред както винаги, обхванал с палеца и показалеца си една от пръчките. И изведнъж се оказа лице в лице с човека, когото рядко виждаше, но с когото разговаряше по няколко пъти дневно през последните четири години.

– Здравсти.

Гласът, който познаваше толкова добре, приятелски, вдъхващ сигурност. Горд мъж, с изправен гръб, с отдавна прошарена черна коса, гладко избръснат – точно както Джон си представяше, че ще изглежда Марв в този момент.

– Здравсти.

От устата на Марв се стичаше слюнка. Личеше си, че се мъчи да се съсредоточи, но мускулите на лицето не му се подчиняват. Затворник, на когото предстои да умре, трябва да бъде упоен – спестяват му излишния страх. Джон обаче беше сигурен, че го правят заради надзирателите, за да успокоят техните страхове.

– Това... това е за теб.

Джон наблюдаваше как Марв вдига ръка към шията си, как известно време се тутка със схванатите си пръсти, но накрая намира каквото търси.

– Бездруго по-късно ще трябва да го сваля.

Кръстче. Не означаваше кой знае какво за Джон. Обаче за Марв беше всичко. И Джон го знаеше. Марв беше открил Бог преди няколко години подобно на мнозина други чакащи в този коридор.

– Не.

Старецът нагъна сребърната верижка, уви я около разпятието и я пхна в ръката на Джон.

– Няма на кого друго... да го дам.

Джон погледна верижката в ръката си и неловко вдигна отново очи към Върнън Ериксен.

Лицето на старши надзирателя... Джон никога не го беше виждал такова.

Цялото беше червено. Като че имаше спазъм, като че гореше. А гласът му – беше твърде насилен, твърде висок:

– Отворете килия номер осем!

Килията на Джон.

Не беше редно. Джон погледна към Марв, който не реагира, после към тримата надзиратели, които не помръднаха, но се спогледаха объркано.

Вратата на килията остана заключена.

– Моля да повторите, сър.

Глас по централната радиоредба.

Върнън Ериксен раздразнено вирна брадичка и погледна право в очите надзирателя в другия край на коридора, докато повтаряше заповедта:

– Отворете килия номер осем. Веднага!

Един от тримата надзиратели умолително разпери ръце, но шефът му го прекъсна, преди да е успял да каже нещо:

– Знам, че се отклонявам от графика. Ако за теб е проблем, подай писмено оплакване. По-късно.

Отново погледна към централната охрана. Още няколко секунди колебание.

Всички мълчаха, докато вратата на килията бавно започна да се плъзга.

Върнън Ериксен я изчака да се отвори изцяло, после се обърна към Марв и кимна по посока на килията.

– Можеш да влезеш.

Марв не помръдна.

– Искате да...?

– Влез и се сбогувай.

По-късно стана студено, влажно, от прозореца високо на тавана в коридора задуха – приглушено свистене, което се спусна чак до пода. Джон закопча гащеризона си до брадичката, оранжевата дреха без размери и с буквите СП, шамповани в бяло на гърба и на едното бедро.

Трепереше.

Може би защото беше студено.

А може би заради скръбта, която вече го гнетеше.

сега

Бореше се със силния вятър. Беше сам на палубата. Всички бяха вътре, някъде из плаващата колония от ресторанти, зали за танци и безмитни магазини. Чу нечий смях, после приглушени гласове и подрънкване на чаши, електронна музика, която пристигаше на тласъци от някой салон, пълен с красиви млади същества.

Той се казваше Джон Шуорц и мислеше за нея. Както винаги.

Първият човек, с когото истински се беше сблизил. Първата жена, която бе докоснал – още усещаше кожата ѝ, сънуваше я, копнееше за нея.

Беше починала преди осемнайсет години.

Точно осемнайсет.

Той се приближи до вратата, за последен път вдъхна дълбоко от студения балтийски въздух и влезе в кораба, където миришеше на машинно масло, на пиянство и на евтин парфюм.

Пет минути по-късно стоеше на малка сцена в голям салон с лице към тълпата, която щеше да е публиката му тази вечер. От него се искаше да ги забавлява между питиетата, коктейлните чадърчета и купичките с фъстъци.

Две двойки. Насред дансинга, който иначе беше празен.

Джон наклони глава. Ако зависеше от него, и той не би прекарал четвъртък вечерта на ферибота за Обо. Правеше го заради парите – а сега и с Оскар въщи му трябваша повече от всякога.

Три бързи изпълнения с хепи хардкор обикновено ги събуждаха, а и на дансинга вече имаше хора – осем двойки, които се притискаха здраво и се привеждаха един към друг с надеждата следващото парче да е първият бавен танц, който изисква телесен контакт. Джон пееше и оглеждаше танцуващите двойки и